

3 Σεπτεμβρίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Τα δικαιώματά μας είναι στα χεράκια του Χρίστου, που τρυπήθηκαν για τη σωτηρία μας!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Λόγοι Ενιαυτού», τόμος Α', των εκδόσεων Κυπρής, Αθήνα 2020.

Λόγος α', «Ας αφηνόμαστε στην πρόνοια του Θεού»

Ο λόγος εκφωνήθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 2011.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=321056>

Όπως εδώ που λέει ο Παπαδιαμάντης στο διήγημά του «Ο γάμος του Καραχμέτη». Έγινε στην Τουρκοκρατία αυτό το συμβάν. Ο Καραχμέτης ήτανε πλοιοκτήτης, προεστώς, κοτζαμπάσης κι ό,τι άλλο. Έλυνε και έδενε! Είχε πάρει και τη Σεραϊνώ, καλή και άγια, αλλά είχε μείον: Δεν έκανε παιδιά. Και στενοχωριόταν. Δεν είν' κακό να κάνεις παιδιά ή να μην κάνεις, σήμερα. Όχι. Στην «Παλαία Διαθήκη» ήταν όνειδος, γιατί όλοι περίμεναν να βγει από την οικογένειά τους ο Μεσσίας. Και θεωρούσαν τον εαυτό τους άτυχο ή καταραμένο. Σήμερα, και να έχεις παιδιά και να μην έχεις, είναι μια ευθύνη. Και τ' αφήνουμε στον Θεό.

Δεν είχε, λοιπόν, και τον λέγανε οι φίλοι του και οι άλλοι, «παρακλήτορες κακών», που λέει ο Ιώβ. Λέγανε, «Δεν έχεις παιδιά; Και πού θα αφήσεις την περιούσια σου; Ποιος θα συνεχίσει το όνομά σου»; Και τόσα υπόλοιπα. Κι αυτός τα 'χαφτε. Λες, του λέγαν σπουδαία πράγματα; Γιατί δεν θα φύγουμε όλοι από δω; Και το όνομά μας είν' καλό να γραφεί στους ουρανούς. Εδώ, όπου και να γράφει, περνάει. Και τελικά...

Την ξέρετε την ιστορία, αλλά δεν πειράζει. Άλλο ήταν το θέμα μου, αλλού πάμε! Δεν πειράζει! Δεν με νοιάζει εμένα! Δεν μ' ενδιαφέρει να εκτεθώ. Μ' ενδιαφέρει να πω αυτό, που χρειάζεσθε. Βάζει ανθρώπους και κλέβουν μια γειτόνισσα εκεί, τη Λελούδα, και την πάνε στο καράβι, ούτε αυτή ήξερε τι γινόταν, καλεί και τον παπά, να του κάνει Αγιασμό, παίρνει κι ο παπάς τα σύνεργα του, που τα λεν στα χωριά, το «Αγιασματάρι» και το πετραχήλι του, πάει. Του λέει, «Παπά, βάλε να διαβάσεις Αγιασμό». Είδε κόσμο, αυτό, σου λέει, «Εντάξει».

Όταν έβαλε «Ευλογητός», του βάζει το πιστόλι, του λέει, «Άκου! Γάμο θα διαβάσεις». «Ποιον θα διαβάσω»; λέει, «Καραχμέτη»; «Εμένα και τη Λελούδα»! «Μα, εσύ έχεις γυναίκα», του λέει. «Ακούς τι σου λέω»; του λέει. «Ή διαβάζεις ή τελειώσαμε». Τελειώσαμε, σημαίνει, ξέρετε τι γίνεται. Αυτά γίνονται και σήμερα. Όσοι έχουν τον παρά και τα πάντα, νομίζουν, μπορούν να κάνουν τα πάντα. Μα, δεν μπορούν. Και να μπορούν, δεν μπορούν!

Τι να κάνει ο παπάς; Είν' αυτό, που λέει η παροιμία, «Παπάς κρεμάμενος, έγγραφε κι απόγραφε». Διαβάζει Γάμο! Και παντρεψε τον Καραχμέτη. Ο Γάμος, άμα γίνει, είναι έγκυρος. Πλην, τιμωρείται ο ιερέας, που τον έκανε. Καταλάβετε; Είναι έγκυρος, καταλαβαίνετε; Αλλά τιμωρείται ο ιερέας, που τον έκανε! Κι οποίος συνήργησε. Τότε πού να συνεργήσεις; Άμα πήγαινες στους δεσποτάδες και στους παπάδες και με μια χούφτα λεφτά, τα ξεχνάγανε τα άλλα. Δεν θέλω να πω τίποτα. Λοιπόν. Θέλω να πω, τι κάνει το έρημο το λεφτό! Πρόδωσε και τον Χριστό!

Και μετά γύρισε στο σπίτι του, άφησε κάπου εκεί τη γυναίκα που παντρεύτηκε και πάει στη Σεραϊνώ. Αυτή το είχε ψυχανεμιστεί, η κακομοίρα και τι έκανε; Προσευχότανε. Ούτε βγήκε να βρίζει. Είχε κάθε δίκαιο! Ήταν η νόμιμος σύζυγος. Κι ήταν και τέλεια στη συμπεριφορά της. Και της λέει: «Άκου, να δεις. Έβαλα και μερεμέτισαν το πατρικό σου, θα πας από σήμερα και πέρα να μένεις εκεί. Εγώ σ' αυτό το σπίτι θα μένω με την καλή γυναίκα μου, που πήρα», -τι βλάκας!- «με την καλή γυναίκα, που πήρα, για να κάνω παιδιά».

Κεραυνός εν αίθρια, ε; Εσείς οι γυναίκες καταλαβαίνετε. Και μάλιστα οι παντρεμένες, παραπάνω. Οι ανύπαντρες είστε πιο ευτυχείς. Λοιπόν. Και σας εύχομαι να παντρευτείτε κι εσείς, να ιδείτε! Δεν είν' κακό αυτό. Είναι έργο του Θεού ο γάμος. Και θέλημα του Θεού. Ο Θεός ξέρει. Λοιπόν.

Και τι του λέει αυτή; Σηκώνεται επάνω, την πιάσαν τ' αντρωμένα της, -«Γυναίκα ανδρεία, τις ευρήσει»; Σολομών- και του λέει: «Αφέντη» -Έτσι λέγανε παλιά οι γυναίκες τον άντρα. Αφέντη! Κι ο άντρας πώς έλεγε τη γυναίκα; Κυρά! Αφέντης είν' ο Χριστός, κυρά είν' η Παναγιά! Κάθε ζευγάρι είναι ο Χριστός και η Παναγιά, τηρουμένων των αναλογιών. -«Αφέντη»- Θυμάμαι και τη μάνα μου, που έλεγε τον πατέρα μου αφέντη, τον μακαρίτη. Κι οι άλλοι.- «δεν έχω να πάω πουθενά». «Δεν ακούς τι σου λέω; Γιατί δεν θα πας»; «Θα κάτσω εδώ, να σου μεγαλώσω τα παιδιά, που θα κάνεις με την καλή σου γυναίκα»! Ακούτε ποια είναι η Ορθοδοξία! «Θα κάτσω εδώ»!

Κι εκείνος συγκινήθηκε, λέει, και μαλάκωσε το θηρίο, τα γράφει ο Παπαδιαμάντης. Διαβάστε το διήγημα. Εκείνος τα διηγείται τέλεια. Και της είπε: «Ο Θεός σε

φωτίζει, καλή ψυχή»! Καταλάβετε τι της είπε το θηρίο; «Ο Θεός σε φωτίζει, καλή ψυχή»! Και πράγματι, ο Θεός τη φώτιζε. Κι αυτός ο αγριάνθρωπος είπε τη μεγάλη αλήθεια. «Ο Θεός σε φωτίζει, καλή ψυχή»! Κι έκατσε και του μεγάλωσε πεντέξι παιδιά... Άσε.

Έκανε τον κανόνα της! Τον κανόνα της! Τον κανόνα της! Κανόνας είναι ο χάρακας, που μας βάνει στον ίσιο δρόμο και μας πάει στον Παράδεισο. Βάζει ο Θεός κανόνες κι όταν δεν θέλουμε και δεν ξέρομε και κλωτσάμε και τσινάμε, κι όμως είναι ο κανόνας μας! Κι οι κανόνες γι' αυτό μπήκαν στην Εκκλησία. Για να μας πάνε στον ίσιο δρόμο. Να μας γλυτώνουνε από τις στραβοτοπιές. Και τα παραδρόμια.

Κι υστέρα κοιμήθη. Ίνα αναπαυθή εκ των κόπων αυτής. Και μετά από τρία χρόνια, έκαμαν ανακομιδή.

Κι είπαμε προχθές τι είναι ανακομιδή. Κομεώ, κομώ, σημαίνει φροντίζω. Εξ ου και νοσοκομείο και γηροκομείο κλπ. Φροντίζει τη νόσο, τα γηρατεία, το ίδρυμα. Η πρώτη φροντίδα ποια είναι; Η Κηδεία, παρακαλώ. Που κτυπάμε ξύλο στην Κηδεία, κι όμως είναι η πιο τρυφερή λέξη. Απ' το κήδομαι. Κηδεμών. Κηδεστιά. Κηδεστής. Κηδεύω, φροντίζω. Η πρώτη φροντίδα, που κάνομε στον νεκρό, είναι η Κηδεία.

Φροντίδα του σώματος, να το παραδώσομε στη γη, εξ ης ελήφθη, και φροντίδα της ψυχής, που πηγαίνει στον Χριστό. Προπαντός, φροντίδα της ψυχής. Γι' αυτό κι η Ακολουθία της Κηδείας λένε οι Λειτουργιολόγοι, τι συμπληρώνει; Το μυστήριο της Θείας Μεταλήψεως.

Συνήθως, εκείνοι που πεθαίνουν, μεταλαβαίνουν εκτάκτως. Κι ίσως να μην είχαν προλάβει να ετοιμαστούν, αφού είναι στα τελευταία τους. Και τι κάνουμε; Η προσευχή της Κηδείας -είναι μεγάλη φιλοσοφία, η Ακολουθία της Κηδείας.- Συμπληρώνει την προσευχή για τη Θεία Μετάληψη. Και συνοδεύει την ψυχή στην αιώνια κατοικία της.

Όχι στην επίγεια, προσωρινή κατοικία. Άλλα στην αιώνια κατοικία. Γιατί η ψυχή πάει επάνω. Γιατί από κει προήλθε. Το σώμα πάει κάτω, γιατί από κει προήλθε. Τα 'χαμε εξηγήσει πέρσι αυτά, ας τ' αφήσομε. Λοιπόν.

Έγινε ανακομιδή του λειψάνου της. Άνοιξαν τον τάφο, να βγάλουν τα οστά της. Και τι έγινε; Καθώς ανοίχθηκε ο τάφος, μυροβόλησε ο τόπος! Και τι φώναξαν όλοι; «Η Σεραϊνώ αγίασε»! Κι έκλαιγαν. Κι έκλαιγαν, αδελφοί και πατέρες! Έκλαιγαν!

Αυτή είν' η Ορθοδοξία! Δεν είν' τα δικαιώματά μας η Ορθοδοξία. Τα δικαιώματά μας είναι στα χεράκια του Χρίστου, που τρυπήθηκαν για τη δική μας σωτηρία. Σήμερα, μας έχουν φάει πια τα δικαιώματα και τα δικαιώματα, και «το εμόν και το

σον το πικρόν τούτο ρήμα». Είμαστε στο εμείς στην Εκκλησία κι όχι στο εγώ, που έλεγε κι ο μεγάλος Μακρυγιάννης.

Έτσι. Αυτή είναι η βαθειά Ορθοδοξία. Αυτήν βρήκε στη Μονή της Όπτινα και ο αείμνηστος Νικολάι Γκόγκολ. Αυτήν είχε κι εδώ στην Ελλάδα ο στάρετς των Αθηνών, που 'λεγε η Τατιάνα Γκορίτσεβα, για τον Γέροντα Πορφύριο. Ο Γέροντας Πορφύριος! Αυτή τη βαθειά Ορθοδοξία. Και προς τα εκεί πηγαίνομε όλοι! Γι' αυτό, ας είμεθα μεγαλόψυχοι. Ας είμεθα συγχωρητικοί. Μπορεί να ξεφεύγομε, προς στιγμήν, μπορεί να εκνευριζόμεθα, μπορεί να μας νικά το κακό. Αλλά αποτελεί παρέκβαση για τη ζωή μας.

Να βγαίνουμε. Και να 'ρχόμαστε, και να κάνομε, να ξελημεριάζομε στα πόδια του Εσταυρωμένου. Στα γόνατα της Παναγίας και των αγίων. Και να παρακαλούμε και για την άφεση των αμαρτιών μας, αλλά και για τη συγχώρεση όλων των ανθρώπων. Κι εκείνων, που μας στενοχώρησαν και των υπολοίπων των φίλων και των εχθρών, υπέρ πάντων ανθρώπων.